

[Tyrol]

bejde, før der skrives til handling. Vi vil godt være med til en mere øjeblikkelig handlen på dette område.

VS finder, det er forkert, at omsorgsinstitutionerne for de ældre, som for andre, skal være en forretning, og derfor stiller vi os ikke tilfreds med de nuværende bestemmelser om indgåelse af driftsoverenskomster med kommunerne. Omsorgsforanstaltningerne må være tilbud, der stilles til rådighed af det offentlige, uden at der stilles krav om forrentning af investeringerne. Mange ældre er i forvejen blevet udbyttet gennem et langt liv.

Jeg nævnte tidligere i mit indlæg, at de alternative tilbud til de ældre vil medføre, at det er et stadig tungere klientel, der vil befinde sig på plejehjemmene. Det stiller yderligere krav til hjemmenes indretning i form af hjælpemidler og udbud af plejespecialer hos dagplejepersonalet. Det stiller krav til en øget dækningsgrad for det egentlige plejepersonale. Det er jo ikke ligefrem i overensstemmelse med de forsøg på besparelser, der er lagt op til i perspektivplanerne I og II med hensyn til en fortsat vækst i kapitalapparatet, spareplaner, der også har givet sig udtryk i sparevejledninger til de enkelte kommuner.

De sparebestræbelser, der er fremkommet, står i klar konflikt med ønsket om, at plejehjemmene faktisk skal kunne kaldes hjem. Det indebærer bl. a., at det er et sted, hvor den enkelte har mulighed for at leve sit individuelle liv og kan udnytte alle sine oppebårne ressourcer. Det er et sted, hvor privatlivet ikke blot er retten til at sidde i ensomhed, men også indeholder en bevarelse af selvbestemmelse i de daglige funktioner, et sted, hvor man er tryk, hvor man ved, at man bliver accepteret som den, man er, og hvor man har sin egen bolig. Hvis det skal honoreres, er institutioner på op til 200 klienter simpelt hen for store. Der må oprettes mindre institutioner integreret i de almindelige boligområder, så kontakt kan opnås. Brugere og deres pårørende må have indflydelse på funktionen, herunder vurderingen af den service, der er brug for. Det må betyde en væsentlig højere dækningsgrad for det egentlige plejepersonale end den, vi er vidne til i dag.

De omtalte sparebestræbelser har ligeledes alvorlige konsekvenser for de ansattes muligheder for at leve en tilfredsstillende indsats i arbejdet. Der er ikke tilstrækkelig tid til egentlig kontakt og stimulering af trykke om-

gangsformer. De enkelte plejere vil i højere grad blive tvunget til at arbejde professionelt i en uhensigtsmæssig betydning, en betydning, hvor de ældre bliver behandlingsgenstande uden rådighedsret næsten over deres eget legeme sågar.

Der må være plads til overvejelser om det mere menneskelige indhold i plejefunktionen, ikke alene i uddannelsessituationen, men også i selve arbejdssituationen. Det vil sige, at det nok så meget er indholdet i plejeprocessen, som det er selve resultatet, der er afgørende. Begge områder må sikres en væsentlig placering.

Der skal være plads til individuel sygepleje, dvs. behovs- og patientorienteret sygepleje, hvor det er hele mennesket, det drejer sig om og ikke blot sygdommen. Det indebærer også, at plejerne må have kendskab til de ældres totale situation, fysisk, psykisk, i familien, i miljøet m. m. Det kræver tid til samtaler og samvær med klienterne og deres pårørende. Det stiller krav om tid til drøftelser med de øvrige ansatte for at kunne fungere samlet opbyggende og stimulerende i forebyggelsen af sygdomme, både fysiske og psykiske. En stresset arbejdssituation på dårligt normerede institutioner giver ikke betingelser for at arbejde med holdningerne til plejepatienterne, det giver i højere grad tendens til en instrumentel holdning og funktion i forhold til patienterne. De ældres muligheder for at bevare deres integritet på plejehjemmene afhænger af, om deres bolig bliver accepteret som deres hjem, og at plejepersonalet har et veludviklet menneskesyn og forståelse for og kendskab til forskellige miljøer i vort samfund, for udvikling i dem, de udviklinger, der er sket gennem de seneste århundreder.

Alle disse ting må opfyldes i de betingelser, vi stiller for de plejehjem, der skal oprettes, og hele omsorgsarbejdet for de ældre. Det er ikke opfyldt i dag. Vi ved, at der er stor spredning, hvad angår standarden i de enkelte kommuner, og disse konkrete forhold må kraftigt undersøges lige så vel som den plejepolitik, der bliver ført med hensyn til den medicinske plejebehandling osv., som har været så meget fremme i pressen. Men det er altså afgørende, at det i højere grad bliver en mere omfattende vurdering af de forhold, der bydes de ældre på vores institutioner, og de institutionsformer, der er til